

Sygn. akt III Ca 559/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Magdalena Balion - Hajduk (spr.)

Sędzia SO Barbara Braziewicz

Sędzia SR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2018 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa OMEGA Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko G. Z.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 28 listopada 2017 r., sygn. akt I C 333/17

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanej 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.**

SSR (del.) Maryla Majewska - Lewandowska SSO Magdalena Balion - Hajduk SSO Barbara Braziewicz

Sygn. akt III Ca 559/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 28 listopada 2017r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo (...) Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. przeciwko pozwanej G. Z. o zapłatę 26 096,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi maksymalnymi za opóźnienie od kwoty 24 964,07 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 1 132,78 zł liczonymi od dnia wniesienia pozwu i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 4817zł kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że 13 lipca 2011 r. pozwana G. Z. zawarła z (...) Bankiem Spółka Akcyjną w W. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...), zmienioną aneksem do tej umowy z 1 czerwca 2012 r., na mocy której udzielono jej kredytu w kwocie 34 149,95 zł. Zgodnie z umową pozwana zobowiązała się do zwrotu kredytu w równych miesięcznych ratach. W przypadku uchybień w zakresie spłaty kredytu Bank został uprawniony do wypowiedzenia

umowy. Pozwana zaprzestała spłacania rat, w związku z czym w dniu 7 października 2013 roku Bank wezwał pozwaną do zapłaty należności przedstawiając jej trzy warianty spłaty, jednak wezwanie to okazało się bezskuteczne. W dniu 8 listopada 2013 roku Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny. Następnie Sąd Rejonowy w Gliwicach postanowieniem z dnia 18 lutego 2014 roku, sygn. II Co 7323/13, zadał temu tytułowi klauzulę wykonalności. Wierzyciel wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi P. P. w sprawie KM 77969/14. Postępowanie to zakończyło się wydaniem w dniu 26 maja 2014 r., na wniosek wierzyciela, postanowienia o umorzeniu egzekucji prowadzonej z wniosku G. (...) Banku.

Na skutek cesji wierzytelności z 19 grudnia 2014 roku doszło do przeniesienia na rzecz powoda wierzytelności przysługujących (...) Bankowi Spółce Akcyjnej w W.. Pismem z 19 grudnia 2014 r. wysłanym na adres w G., przy ulicy (...), poinformowano pozwaną o przeniesieniu wierzytelności przysługującej (...) Bankowi S.A. w W. z tytułu zawartych umów na rzecz powoda. W dniu 12 lutego 2015 roku sporządzono pismo zaadresowane na adres w G. przy ulicy (...), wzywające pozwaną do zapłaty kwoty 34 606,28 zł tytułem spłaty należności wynikającej z przedmiotowej umowy kredytu.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwana zawarła na mocy art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe umowę kredytu z (...) Bankiem Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu, aneksowaną 1 czerwca 2012 roku. Bank przekazał pozwanej uzgodnioną sumę pieniężną, wobec czego po stronie pozwanej powstał obowiązek jej zwrotu wraz z ustalonymi w umowie odsetkami. Pozwana nie wywiązała się z tego obowiązku.

Pozwana podniosła w sprawie zarzut przedawnienia. Sąd pierwszej instancji w oparciu o regulację prawną art. 117 i art. 118 k.c. wskazał, że w rozpoznawanej sprawie znajduje zastosowanie trzyletni termin przedawnienia roszczenia, jako że roszczenie objęte powództwem jest roszczeniem związanym z prowadzeniem działalności gospodarczej przez kredytodawcę, a żaden przepis szczególny nie stanowi inaczej. Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 zd. 1 k.c.). Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo; w razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 1 i 2 k.c.).

Brak było podstaw do przyjęcia, że doszło do przerwania biegu przedawnienia wskutek czynności dokonywanych przez pierwotnego wierzyciela. Sąd powołał się na Sąd Najwyższy, który w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., sygn. III CSK 196/14 stwierdził, iż: " (...) do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których / przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana; po umorzeniu postępowania egzekucyjnego przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (124 k.c.), jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji, gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel." Dalej sąd podkreślił, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy. Niemożność kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się jako niewątpliwa, bo w tym postępowaniu wykluczone są przekształcenia podmiotowe, a następstwo prawne zaistniałe po wszczęciu egzekucji wymaga nadania tytułowi egzekucyjnego klauzuli wykonalności w trybie art. 788 k.p.c.

Wobec powyższego nabywca wierzytelności, który przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania, powinien po uzyskaniu na swoją rzecz klauzuli wykonalności wszczęć nowe postępowanie egzekucyjne, przy czym nabywca wierzytelności nie będący bankiem powinien uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a

dopiero następnie klauzulę wykonalności. Wobec następstwa prawnego, prawo stwierdzone w tytule egzekucyjnym na rzecz dotychczasowego wierzyciela wygasa wskutek przejścia na inny podmiot, a tym samym wygasa uprawnienie do prowadzenia postępowania egzekucyjnego przez pierwotny podmiot, w konsekwencji skutki jakie wiązały się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona.

W tej sprawie bankowy tytuł egzekucyjny został wystawiony przez pierwotnego wierzyciela pozwanej, również pierwotny wierzyciel złożył wniosek o wszczęcie egzekucji na podstawie posiadanego tytułu wykonawczego przeciwko pozwanej, które umorzono na jego wniosek. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 roku w sprawie III CZP 103/14 umorzenie postępowania egzekucyjnego na wniosek wierzyciela – banku, prowadzącego egzekucję na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego klauzulą wykonalności, niweczy skutki przerwy biegu przedawnienia spowodowane złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji.

Sąd jednocześnie zauważył, że dokument wypowiedzenia umowy o kredyt pozwoliłby ustalić datę początkową biegu przedawnienia jako datę wymagalności roszczenia. Pomimo wielokrotnych wniosków pozwanej w tym zakresie, powódka nie przedstawiła wypowiedzenia umowy, mimo to zarówno w pozwie jak i dalszych pismach procesowych twierdziła, że taki fakt miał miejsce i że wypowiedzenie nastąpiło w dniu 7.10.2013r. We wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu poprzednik prawny powoda (...) Bank S.A. w W. wniósł o dopuszczenie dowodu z wezwania do zapłaty na okoliczność usiłowania rozwiązania umowy konsolidacyjnej kredytu gotówkowego. Powódka nie przedstawiła także dokumentu doręczenia pozwanej pisma wypowiedzającego przedmiotową umowę. Brak takiego dokumentu także w aktach postępowania z wniosku o nadanie klauzuli wykonalności. Brak wypowiedzenia umowy, w ocenie sądu rejonowego, powoduje że roszczenie nie stało się wymagalne, a przez to niniejsze powództwo jako przedwczesne podlega oddaleniu. Z tej też przyczyny nie można stwierdzić czy zarzut pozwanej o przedawnieniu roszczenia jest zasadny. Pozwana nie udowodniła roszczenia objętego pozwem zarówno co do zasady jak i wysokości. Poza wyciągiem z umowy przelewu wierzytelności, wyciągiem z wykazu wierzytelności powód nie przedstawił żadnych innych dokumentów, z których wynikać miałyby sporne zadłużenie, w tym jego bezsporna wysokość i zasadność roszczenia w zakresie odsetek maksymalnych.

Powódka zaskarżyła wyrok w części co do kwoty 24 964,07 zł tytułem niespłaconej kwoty kapitału. Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania cywilnego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. polegające na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów przez wyprowadzenie wniosków sprzecznych z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego przy dokonaniu oceny wiarygodności mocy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, które miało wpływ na wynik sprawy przez przyjęcie, że powód nie przedstawił wystarczających dowodów na fakt wypowiedzenia umowy kredytu, które pozwoliłyby ustalić datę wymagalności roszczenia, a w dalszej kolejności ustalić datę początkową biegu przedawnienia roszczenia, że powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej pisma wypowiedzającego umowę a brak wypowiedzenia umowy kredytu powoduje, że roszczenie nie stało się wymagalne, a przez to powództwo jest przedwczesne. Zarzuciła błędne uznanie, że roszczenie nie zostało udowodnione co do zasady i wysokości, podczas gdy okoliczność braku wypowiedzenia umowy w żadnym stopniu nie wpływa na zasadność dochodzonego roszczenia, w sytuacji gdy w umowie kredytowej określone zostały terminy spłaty a bank wystawił tytuł egzekucyjny, uzyskał klauzulę wykonalności oraz prowadził na jego podstawie egzekucję to nie może być mowy o przedwczesności powództwa, ponadto pozwana nie przedstawiła dowodów spłaty kredytu.

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść skutku.

Żaden z podniesionych przez skarżącego zarzutów nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Okręgowy podziela w pełni ustalenia faktyczne Sądu I instancji, a także rozważania prawne i unikając zbędnych powtórzeń przyjmuje za własne.

Sąd pierwszej instancji, dokonując oceny zebranych w sprawie dowodów w żaden sposób nie naruszył dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymogami prawa procesowego, doświadczeniem życiowym oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 sierpnia 2012r. III AUa 620/12). Stawiając zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Z tych względów za niewystarczające należy uznać przekonanie strony o innej niż przyjęta przez Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i o ich odmiennej ocenie niż ocena dokonana przez Sąd (Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyrokach: z dnia 1 marca 2012r. I ACa 111/12; z dnia 3 lutego 2012r., I ACa 1407/11). Jeżeli zatem Sąd, ze zgromadzonego materiału dowodowego, wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 lutego 2012r.; I ACa 1404/11). Co więcej dla skuteczności tak podniesionego zarzutu nie można poprzestać na stwierdzeniu, że dokonane ustalenia faktyczne są wadliwe, odnosząc się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Niezbędne jest wskazanie przyczyn, które dyskwalifikują postępowanie sądu w zakresie ustaleń. Skarżący powinien zwłaszcza wskazać, jakie kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im taką moc przyznając.

Jak wynika z umowy kredytowej aneksowanej 13 lipca 2011 roku kredytobiorca zobowiązał się dokonywać w okresie objętym umową spłaty kredytu wraz odsetkami w równych miesięcznych ratach kapitałowo - odsetkowych, płatnych jedenastego dnia każdego miesiąca w wysokości 541,88 zł każda z tym zastrzeżeniem, że najbliższa po upływie karencji rata płatna z 11 lipca 2012 roku będzie ratą wyrównawczą powiększoną o odsetki naliczone za cały okres karencji i jej wysokość nie będzie wyższa niż przez 625,21 zł. Okres spłaty kredytu ustalono na 24 miesiące do 11 lipca 2021 roku.

Powódka w pozwie domagała się spłaty zarówno kapitału jak też i odsetek. W apelacji powódka zakresem zaskarżenia objęła wyłącznie kwotę kapitału. Wbrew twierdzeniom apelacji powódka nie przedstawiła wypowiedzenia umowy kredytu. Z żadnego z przedstawionych dokumentów - bankowego tytułu egzekucyjnego, wezwania do zapłaty czy innych dokumentów dołączonych do akt sprawy nie wynika, iż umowa kredytu została wypowiedziana, a co za tym idzie skoro przyjmując należy, że umowa kredytowa obowiązuje do 13 lipca 2021 roku, to wymagalne stały się niespłacone raty kredytu, których termin płatności przypadał do daty wyrokowania. W związku z powyższym, aby ustalić wysokość i wymagalność roszczenia koniecznym byłoby przedstawienie przez harmonogramu spłat z rozbiem na poszczególnych rat na część kapitałową i część odsetkową. Tylko taki dokument dałby podstawę do ustaleń które w zakresie objętym żądaniem raty, a więc zakresie kapitału, są wymagalne i nieprzedawnione.

Pozew wniesiono w niniejszej sprawie 15 lipca 2016 roku. Przedawnienie rat kredytowych wynosi 3 lat czyli przedawnione są raty od 11 lipca 2012 roku do 11 lipca 2013 roku włącznie. Pozostałe raty po tej dacie do daty wyrokowania są wymagalne. Powód jednak w żadnym zakresie nie wykazał swojego wymagalnego i nieprzedawnionego roszczenia. W tym stanie rzeczy należało uznać za prawidłowe rozważania sądu pierwszej instancji, które legły u podstaw oddalenia powództwa, także te dotyczące okoliczności, iż wystawienie bankowego tytułu egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela i nadanie przez sąd temu tytułowi klauzuli wykonalności, a następnie prowadzenie postępowania egzekucyjnego na rzecz banku w żadnym razie nie spowodowało przerwy biegu przedawnienia względem nabywcy wierzytelności wobec braku tożsamości podmiotowej niniejszego postępowania.

Sąd Okręgowy, mając powyższe na uwadze na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako nieuzasadnioną.

Na mocy art. 98 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania zasądził od powódki na rzecz pozwanej koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym które wyniosły 1800 zł.

SSR(del.)Maryla Majewska-Lewandowska SSO Magdalena Balion – Hajduk SSO Barbara Braziewicz